

Mens dyrene jager hinanden i søvne

En dunkel lejlighed på Nørrebro. Sent efterår. I stuen sidder et publikum på omkring tyve mennesker. De venter, her er stille, kun gadens lyde høres. Så hører vi trin på trappen, en nøgle, en kvinde. Hendes ansigt bærer spor af livet, mens kroppen har sin egen uro og puls. Hun går gennem stuen – en stue, man kan fortabe sig i. En lugt af glemte blomster – eller kattepis? Vi hører hende sætte vand over og indtale en besked om et misset møde. Så kommer hun ind og opdager, hun stadig har sin frakke på. Virker usikker på, hvorfor, og sætter sig ned. Er hun konfus? Hun ser frem for sig. Så taler hun. Næsten, som om ordene hang sammen. Men gør de nu også det? Og hænger HUN sammen?

Sådan begynder 'Mens dyrene jager hinanden i søvne', en monolog af Tove Haraldsted, med dansk teaters stærke ener **Sarah Boberg** i hovedrollen og iscenesat af Petra Berg Holbek, som har en række roste monologer i bagagen.

'**Mens dyrene jager hinanden i søvne**' (arbejdstitel) er en monolog om en kvinde, hvis virkelighed er begyndt at smuldre. Også publikums opfattelse af, hvad der foregår, udfordres, både i det indre og i det ydre, for lejligheden spiller med: Skyggespil og forskydninger, en hurtig rotte langs panelet, en ugles bløde tuden. Træer, en skov? Et kor af gamle damer, der rejser sig bag en sofa, mumlende sang, som høres fra et skab? Sker det, der udspiller sig, for et menneske i psykisk krise, i kognitiv opløsning, i en drømmetilstand, en overgangsfase eller febril inspiration? Og *leger* hun bare med de dystre visioner om altings forfald, eller er det hormoner, en forsinket midtvejskrise, en overset 'damp' eller en tidlig demens, der leger med *hende*?

Forestillingen spørger til virkeligheden som konstruktion: Hvad sker der – og hvem er vi – hvis vores virkelighed slipper taget? Og hvad, hvis den altid har hængt i en tynd tråd? Kan dén 'nervetråd' næres, gribe om sig og få fat, eller skal der væves en helt ny virkelighed fra det tabte?

Bobergs kvinde er en 'fritstillet' forfatter (hun har fyret sig selv), med *en syg, lille digter i maven*, som hun selv siger. Og i stuen står et spejl, som må tage imod en del:

**– Du er bare en gammel spire, der allerede er begyndt at rådne!
Se dig omkring og fat det: Verden fortæller sig selv.**

Alligevel tager hun tilløb, og vi følger hendes mere eller mindre poetiske forsøg på at hente mening ud af kaos.

Psykisk sårbarhed, ensomhed og marginalisering får med god grund voksende opmærksomhed for tiden, og nogle vil mene, at som verden ser ud, er det nærmest en normal reaktion at blive lidt 'gal.' Vi vil gerne have publikum med ind i gråzonen – og inden for dørene hos én på vippen.

Haraldsted formår som få at fange tilværelsens på én gang dybe tragik og uundgåelige komik, og i 'Mens dyrene jager hinanden i søvne' får hendes sprog lov at folde sig ud i et sansemættet univers, formet af visuelt stærke **Berg Holbek** og den nyuddannede lyddesigner og komponist **Fabian Saxo Flemming** i et tæt samarbejde.

At spille i en almindelig lejlighed er konceptuelt vigtigt. I et lejlighedsunivers vil sanse-, vrang- og drømmevisioner ramme ekstra uventet og magisk, fordi rammen ellers virker så velkendt. Vi vil skabe et rum, som virkelig kan skifte atmosfære – fra genkendeligt til foruroligende, frastødende og fortryllende. Et – i momenter – næsten *for* intimt rum, hvor man godt kan føle sig lidt akavet og som en slags medfange i dette menneskes inderste, skælvende kreds.

'Midt på mit livs vej fandt jeg mig i en mørk skov ...'

Citatet indleder Dantes 'La Divina Commedia'. Han gennemlever en krise og kommer forklaret ud af skoven. Vi siger stadig, at den eneste vej ud af noget er *igennem*. Hvilken sti, vores kvinde vælger, må skriften og tiden vise, og publikum føle sig frie til selv at udlede.

TONEFALD er vores fælles, nye scenepoetiske initiativ, som udspringer af en blanding af gensynsglæde og nødvendighed. Vi, dramatiker Tove Haraldsted og instruktør Petra Berg Holbek, har før arbejdet sammen og brænder bare for at mødes igen med al den erfaring, vi hver især nu kommer med, både fra 'livet' og fra tyve år i og uden for det etablerede felt. **Stikord:** Visuel scenekunst og sproglig poesi med smerte, bid og humor og et blik for de lidt udgrænsede skæbner og steder og en åbenhed for at invitere nye perspektiver og unge/ andre/ nye kunstnere med.